

[Arne Bjerregaard.]

skal ud og køre bil, om de skal have øl og cigaretter, og hvad de nu kunne tænke sig at blive belastet med af afgifter. Hvis udregningen ellers skal passe, når man ganger den ene med 4, ja, så er det i al fald en forkert fremføring af dette spørgsmål.

Så kan man selvfølgelig sige, som hr. Anders Andersen fremførte det, at vi skal have flere besparelser i stedet for. Det var 3 mia kr., venstre fremførte. Nu nåede vi de 2 mia kr. godt og vel. Og vi skulle spare på de offentlige udgifter. Jeg kan ikke umiddelbart se, hvad forskellen er på dette. Forskellen er sådan set ens, når besparelser på de offentlige udgifter eller nedsettelse af de offentlige udgifter fremføres som besparelser.

Og så siger man, at man går i modsat retning. Ja men vi går i nøjagtig samme retning. Vi går i den retning, som venstre ønskede, og nåede det politisk mulige og det for os økonomisk acceptable.

Det forekommer mig ikke, at venstre havde samme betænkelighed i sin regeringstid med hensyn til bilbranchen og til brugen af bilen, som de nu har fået. Men selvfølgelig kan man blive klogere. Jeg er helt enig med hr. Anders Andersen i, at energiafgiften kan — den er egentlig ikke til behandling her, men jeg antager, at jeg må svare på det, der bliver fremlagt — få uheldige virkninger for erhvervslivet. Men da hr. Anders Andersen er så ivrig efter besparelser, så kunne det også være, at det ikke blot var det offentlige, der kunne spare, men at man også i den private sektor kunne spare på energien, således at man får det samme økonomiske resultat i erhvervslivet plus det, at vi sparede en mængde valuta. I så tilfælde trak stat eller folketing og erhvervsdrivende på samme hammel, og det er kristeligt folkepartis målsætning.

Hr. Voigt kom med en sarkastisk bemærkning om påhængspartierne. Jeg skal ikke udtrykke, hvorvidt hr. Voigt er påhæng for hr. Glistrup. Det vil nok være mere nærliggende at antage, end at vi i denne aftale skulle være påhæng. Her ligger klart en 4 parti aftale, hvor man kan sige: én for alle og alle for én, men dog med den bevægelsesfrihed, som det er muligt at give for at nå den økonomiske målsætning, vi har sat os. Og dér synes jeg jo nok, vi har

nået den største gevinst ved med kun 9 mandater at sige: kære socialdemokrater, I har ingen mulighed for at røre jer, uden at vi giver jer tilladelsen til at røre jer. Vi kunne jo lige så godt sige, at det var socialdemokratiet, hr. Voigt, der var påhængspartiet.

Hr. Voigt snakker så smukt om sine hyrevogne. Jeg må nok gøre hr. Voigt opmærksom på, at kristeligt folkeparti før sommerferien fremlagde forslag om betydelig lempelse for hyrevognserhvervet, men hvem måtte da erkende sig som påhæng i et parti? Det måtte hr. Voigt, således at vi ikke kunne gennemføre den lempelse, således at det kunne være rimeligere eller endda nødvendigt at stille dem lige med hensyn til udligningsafgiften i den øjeblikkelige situation. Det synes jeg hr. Voigt skulle erindre sig.

Må jeg endelig sige, at hr. Glistrup dengang sagde: vi kan ikke lempe på afgifterne, det er der ikke råd til. Derfor kan et område inden for erhvervslivet intet få. I dag har vi ikke råd til at pålægge afgifter uden for erhvervene. Det er selvfølgelig en klar konsekvens, en klar politik, set ud fra fremskridtspartiets synsvinkel.

Jeg skal hermed anbefale forslagene til velvillig behandling uden at gå i enkeltheder, i den tro, at et flertal har erkendt, at vi også med dette har mulighed for at fremme et sporskifte i dansk politik, som er tvungende nødvendigt for at opnå den balance i fremtiden og fjerne den udlandsgæld, som sætter væsentlige strenge i det politiske spil ud af funktion. Summa summarum: forslagene — hvis nogen skulle være i tvivl — har alene til formål at korrigere den forbrugsmæssige udvikling for at fremme den rette linje og for at hindre den siksakkurs, som man på politisk overdrev antyder.

Vel kan det virke ubehageligt i den givne situation. Vel kan mangfoldige mennesker vredes herover, men politikernes opgave må være i fremtiden også på det finanspolitiske område at turde korrigere i tide og kraftigt nok, og det må også være deres opgave at oplyse befolkningen om, hvorfor vi gør det, og om statens nødvendige indgriben på dette område i et privatkapitalistisk samfund. Ønsker man noget andet, må man kigge mod øst. Dér er der ikke brug for nogen indgreb her og dér, for disse er konstante.